



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1761**

**VD18 90117956**

§. IX.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

di in aciem relaxavit, si modo milites suos mitterent. Verum salutare Decretum male servatum est, quippe, posteriore tempore sicut ante, Episcopos armatos, dimicantes, captos in bello occisosque videmus.

### §. IX.

Ecclesiarum  
Jurisdictio  
Sæcularis.

Ut vero de bello taceamus, Jurisdictio temporalis illis sæculis Ecclesiis acquisita Episcoporum animos distrahere coepit in varia. Reipublicæ negotia ab Optimatibus tractari solebant vel in Comitibus generalibus, vel in Principum Curia, cumque Episcopi viri essent, literati utiliora obsequia Regibus præstabant quam Laici. Igitur Episcopis semper nova itinera erant suscipienda, nam nec Principis Curia in certo loco erat fixa, nec Comitibus publica in una civitate celebrari solebant. Si, ut hujus rei exemplum demus, Caroli Magni vitam in memoriam revocemus, eum modo citra, modo ultra Rhenum, jam in Italia, jam in Saxonia, hodie Romæ, post menses tres Aquisgrani videbimus, nunquam non magno numero Episcopos



pos post se trahentem, quos eorum  
 Vasalli & Domestici sequebantur.  
 Quanta temporis jactura! quanta  
 mentis distractio! quando illi Episco-  
 pi Diceceses suas visitabant? quando  
 Verbum Dei populo prædicabant?  
 quando necessariis scientiis vacabant?  
 Curia quidem seu Conventus gene-  
 rales Concilia dici poterant; sed non  
 illa Concilia ex Canonum præcepto  
 in qualibet provincia ab Episcopis vi-  
 cinis sapienter olim celebrata. Erant  
 vero totius Francorum Imperii Con-  
 cilia nationalia, in quibus simul Ar-  
 chiepiscopus Coloniensis, & Turonen-  
 sis cum Narbonensi & Mediolanensi,  
 Episcopi Italiae, Saxoniae, & Aquit-  
 aniae confidere conspiciebantur. Id  
 verum quidem, quod ideo Statuta in  
 omnibus his provinciis sibi ipsis magis  
 fuerint consentanea, sed Episcopis ra-  
 ro in Ecclesiis suis præsentibus, vix  
 unquam effectui dari poterant.

Conventus memorati proprie Co-  
 mitia Reipublicæ & occasione Conci-  
 lia Ecclesiastica erant, ne inutilis esset  
 tot Episcoporum præsentia. Ergo

Hh 4

mate-



materia præcipua in illis discutienda ad Salutem Reipublicæ spectabat, nec tamen Episcopis abesse licebat, quia cum ceteris Optimatibus vocabantur. Inde illa temporalium & Spiritualium rerum commixtio Religioni maxime noxia originem duxit. Suo loco & tempore Regulas antiquorum Patrum de distinctione utriusque Potestatis, Ecclesiasticæ & Sæcularis retuli, & præter alia Synesii Epistolam, itemque celeberrimum Gelasii Papæ locum, toties deinde a posteris repetitum. Vidisti, studiosè Lector, hos Sanctos Doctores minime dubitasse, quin Deus, licet utraque Potestas non nunquam conjuncta ante Adventum JESU Christi legatur, infirmitatem humanam cognoscens, in novo Testamento potestatem Ecclesiasticam a Sæculari penitus separaverit, &, sicut Supremi Principes, licet Dei Ordinatione instituti, nullam partem de novæ Legis Sacerdotio acceperunt, ita etiam Episcopis nulla Jurisdictio in res temporales a JESU Christo data fuerit.

Ita-

*Hist. lib.*  
*XXII. §. 45.*  
*Lib. XXX.*  
*§. 31.*



Itaque Episcopi quoad sæcularia Principibus, sicut Principes quoad Spiritualia Episcopis, simpliciter subiecti sunt. Hæc fuere Sanctæ Antiquitatis documenta, quæ octavo Sæ-<sup>Hist. lib. XLII. §. 9.</sup>culo in Epistola secunda Gregorii III. Papæ ad Leonem Isaurum data luculenter cognoscimus. Porro etiam Sæculo sequente Nicolaus I. Papa<sup>Nic. ep. 8. Conc. p. 324.</sup> Imperatori Constantinopolitano scribens, *Priusquam advenisset Iesus Christus, inquit, invenimus aliquos fuisse Reges simul & Pontifices, qualis erat Melchisedech. Tum Dei institutionem*<sup>Hist. lib. L. §. 41.</sup>*imitatus Diabolus voluit, ut Imperato-*<sup>res Gentiles Summo Pontificatu quoque fungerentur. Sed post adventum Illius, qui vere Rex est & Pontifex, nec Imperatores jura Pontificum, nec Pontifices Imperatorum munus amplius invaserunt. Iesus Christus unam potestatem ab altera ita separavit, ut Imperatores Pontificum subsidio ad consequendum vitam æternam indigerent, & Pontifices Imperatorum legibus in vita civili & negotiis sæcularibus uterentur. Ita sentiebat Nicolaus Papa, quem</sup>

Hh 5

nemo



nemo mortalium Sedis suæ jura neglexisse accusat.

§. X.

Utriusque  
Potestatis  
confusio.

Ex eo deinde tempore quo Episcopi ad principatum Sæcularem se evectos intellexerunt, atque in partem Regiminis Politici admitti, putarunt, sibi ut Episcopis illa jura convenire, quæ solum ut Principibus competebant. Reges judicare aggressi sunt non solum in tribunali Confessionis secretæ, sed etiam in Conciliis. Reges vero Jurium suorum rudes non obsistebant, quod in Carolo Calvo & Ludovico Ultramarino, ut omittam alios, notavi. Accessit in medio Sæculi octavi Regum consecratio, illa ætate introducta. Quippe cum Episcopi coronam Regibus imponerent, eis Dei nomine Regnum dare videbantur.

*Hist. lib.*  
*XLIX. §.*  
*46.*  
*LII. §. 12.*  
*LV. §. 36.*

*Lib. XI.*  
*§. 29.*

Sed jam prius insolentem adversus Dignitatem Regiam molitionem literis mandatam invenio, quam ceteris omnibus antiquiorem puto, tunc nempe peractam, cum Episcopi Wambam, Visigothorum in Hispania Regem, in Concilio Toletano anno sex-

cen-